

styrende områders problemer. Efterhånden som afkoloniseringsprocessen skred frem, blev de resterende af disse problemer vanskelige at løse på grund af områdernes ringe udstrækning, deres afsondrethed og manglende ressourcer. På Niue- og Tokelauerne var den forfatningsmæssige udvikling fuldt ud i overensstemmelse med befolkningens ønsker. Den new zealandske regering havde sørget for, at øernes befolkning var helt klar over kolonideklarationens indhold, idet deklARATIONEN i 1960 var blevet oversat til befolkningens sprog og et eksemplar gjort tilgængelig for hver familie. New Zealand havde givet befolkningen mulighed for at udtrykke sine ønsker vedrørende fremtiden, og det var befolkningen selv, der ønskede at undgå hastværk. Det var derfor forbløffende, at koloniudvalget havde givet udtryk for, at det var New Zealand, der havde udskudt den forfatningsmæssige udvikling i disse områder.

I samtlige afro-asiatiske indlæg blev der givet udtryk for beklagelse over, at kolonimagterne fortsat nægtede at modtage besøgsmissioner til de af dem administrerede koloniområder. Tanzania angreb de af USA gennemførte forfatningsændringer på Guam og Amerikansk Samoa som værende i modstrid med afkoloniseringsprocessen. De forfatningsmæssige ændringer på Guam havde medført, at dette områdes status kun kunne ændres til fuldstændig associering med USA. Indien angreb Storbritanniens administration af Seychellerne, hvor de i 1967 gennemførte forfatningsmæssige ændringer ikke fremmede afkoloniseringsprocessen, idet al magt fortsat var koncentreret i guvernørens hånd.

De kommunistiske lande koncentrerede sig om kolonimagternes baser i de små koloniområder og angreb først og fremmest USAs baser på Guam.

Fra amerikansk side offentliggjorde man under debatten et brev fra Guams repræsentant i Washington, hvori denne på Guams befolkningens vegne tilbageviser de af koloniudvalget vedtagne konklusioner og anbefalinger vedrørende Guam. Over for koloniudvalgets konklusion, hvorefter militærbasen på Guam var uforenelig med FN's pagt og kolonideklARATIONEN, fremhævedes, at der ikke er mindre anledning til at have en militærbase på Guam end andetsteds i USA,

og at Guams lovgivende råd har vedtaget en resolution, der anmoder USAs forsvarsminister om at udbygge militærbasen på Guam. Dette skyldtes ikke, at militærundergifterne bidrager væsentligt til Guams økonomi, men at Guams befolkning som amerikanere er sig deres ansvar til at bidrage til den nationale sikkerhed bevidst.

Først efter udløbet af den oprindelige tidsfrist for indlevering af resolutionsforslag lykkedes det den afro-asiatiske gruppe at nå til enighed om en resolutionstekst vedrørende de små koloniområder. På forslagsstillernes vegne introducerede Sierra Leone forslaget, der omfattede Amerikansk Samoa, Antigua, Bahamaerne, Bermuda, De britiske Jomfruøer, Caymanøerne, Cocos (Keeling)-øerne, Dominica, Gilbert- og Elliceøerne, Grenada, Guam, Montserrat, Ny Hebriderne, Niue, Pitcairn, St. Helena, St. Kitts-Nevis-Anguilla, St. Lucia, St. Vincent, Seychellerne, Salomonøerne, Tokelauerne, Turks- og Caicosøerne og De amerikanske Jomfruøer. Teksten var næsten identisk med den på 22. Generalforsamling vedtagne resolution 2357 (XXII) vedrørende de små koloniområder. Forslaget godkender koloniudvalgets beretning vedrørende disse områder, opfordrer de administrerende magter til straks at gennemføre de relevante generalforsamlingsresolutioner og til at modtage besøgsmissioner. Der „erindres påny“ om, at ethvert forsøg på hel eller delvis opløsning af et koloniområdes nationale enhed og territoriale integritet samt oprettelsen af militærbaser i koloniområder er uforenelig med formålene og principperne i FN-pagten og kolonideklARATIONEN.

På amerikansk foranledning blev der krævet delafstemning om denne sidstnævnte paragraf, der blev vedtaget med 48 stemmer for og 13 imod (Australien, Canada, Danmark, Grækenland, Nederlandene, Italien, Japan, New Zealand, Sverige, Storbritannien, USA og Østrig samt Sydafrika), medens 23 afstod (Elfenbenskysten, Frankrig, Madagaskar, Philippinerne og en række latinamerikanske lande). Norges og Belgiens repræsentanter var fraværende fra udvalgsalen.

Herefter blev resolutionen i sin helhed vedtaget med 74 stemmer for og 1 imod (Sydafrika), medens 16 afstod (vestlige lande, herunder de fem nordiske).